

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Jaroslavy Skoumalové a soudců Mgr. Petra Sedláka, Ph.D. a JUDr. Lukáše Hloucha, Ph.D. v právní věci žalobce: **České dráhy, a.s.**, se sídlem Nábřeží L. Svobody 1222, Praha 1, zast. JUDr. Karlem Muzikářem, LL.M., advokátem se sídlem Křižovnické nám. 193/2, Praha 1, proti žalovanému: **Generální ředitelství cel**, se sídlem Budějovická 7, Praha 4, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 18. 7. 2016, č.j. 17766-2/2016-900000-304.1,

t a k t o :

- I. Rozhodnutí Generálního ředitelství cel ze dne 18. 7. 2016, č.j. 17766-2/2016-900000-304.1, **se zrušuje** a věc **se vrací** žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žalovaný **je povinen** zaplatit žalobci náklady řízení ve výši 11.296 Kč do třiceti dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám JUDr. Karla Muzikáře, LL.M., advokáta se sídlem Křižovnické nám. 193/2, Praha 1.

O d ů v o d n ě n í

Žalobce se žalobou podanou ke Krajskému soudu v Brně dne 5. 9. 2016 domáhal zrušení shora označeného rozhodnutí žalovaného, kterým žalovaný zamítl odvolání žalobce proti rozhodnutí Celního úřadu Jihomoravského kraje ze dne 29. 1. 2016, č. j. 16338/2016-

530000-11, kterým byla zamítnuta námitka žalobce proti tomu, že jí nebyl celním úřadem vyplacen úrok dle § 254 odst. 1 zákona č. 280/2009 Sb., daňový řád, za dobu, za kterou jí byla zadržována pokuta zaplacená na základě nezákonného rozhodnutí Úřadu pro ochranu hospodářské soutěže ze dne 11. 12. 2013, č. j. ÚOHS-S370/2012, S-338/2013/VZ-24216/2013/521/GSt, které bylo potvrzeno rozhodnutím předsedy ÚOHS č. j. R-1/2014-VZ-19868/2014/320/LKo/PKL.

Žalobce namítl, že celní úřad, který ve vztahu k pokutě uložené ÚOHS vystupuje v režimu dělené správy dle § 161 daňového řádu, mu sice uloženou a zaplacenou pokutu vrátil, ale nevyplatil úrok ze zadržené částky. Následně žalobce uvedl, že celní úřad je obecným správcem daně ve vztahu k pokutě, a proto jako takový měl úrok vyplatit. Ve vztahu k napadenému rozhodnutí dále namítl nesprávnost závěru žalovaného, že se ani ÚOHS ani jiný správní orgán při ukládání pokuty podléhající dělené správě nenachází v postavení správce daně, dále že rozhodnutí o uložení pokuty v dané věci nelze považovat za „rozhodnutí o stanovení daně“ a dále že žalovaný nesprávně rozlišuje mezi nárokem na úrok vznikající z důvodu nezákonného stanovení daně a z důvodu neoprávněného vymáhání ve fázi placení daní. Závěrem odkázal na aktuální judikaturu, kterou žalovaný ve svém rozhodnutí pomíjí.

Žalovaný ve svém vyjádření odkázal na aktuální judikaturu Nejvyššího správního soudu v obdobné věci a navrhl, aby soud žalobě vyhověl s tím, že požádal o přednostní vyřízení věci s ohledem na nutná rozpočtová opatření v rámci státního rozpočtu.

Krajský soud v Brně na základě včas podané žaloby přezkoumal napadené rozhodnutí žalovaného v mezích žalobních bodů (§ 75 odst. 2, věta první, s.ř.s.), jakož i řízení předcházející jeho vydání. Při přezkoumání rozhodnutí vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správních orgánů (§ 75 odst. 1 s.ř.s.) a dospěl k závěru, že žaloba je důvodná. O žalobě soud rozhodl, aniž nařizoval jednání, za podmínek vyplývajících z ustanovení § 51 odst. 1 s.ř.s., poté, co vyhověl žádosti o přednostní vyřízení věci.

Podstatou věci je otázka, zda žalobci v souvislosti s úhradou nezákonně uložené pokuty náleží úrok z neoprávněného jednání správce daně dle § 254 odst. 1 daňového řádu, a kdo je povinen jej vyplatit.

Oba účastníci shodně odkazují na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 9. 2016, č. j. 9 Afs 128/2016-39, který obecně tuto problematiku jasně vyřešil. Soud pro stručnost v nyní posuzované věci a s ohledem na to, že oběma účastníkům je tento rozsudek znám, v podrobnostech odkazuje na plné znění rozsudku uveřejněné na www.nssoud.cz a pouze zdůrazňuje následující závěry Nejvyššího správního soudu.

Podle Nejvyššího správního soudu „Rozhodnutí ÚOHS, kterým byla žalobci uložena pokuta za správní delikt spočívající v porušení zákona o veřejných zakázkách, lze proto považovat za rozhodnutí o stanovení daně ve smyslu § 254 odst. 1 daňového řádu.“ Dále Nejvyšší správní soud konstatoval, že „Úrok z neoprávněného jednání správce daně se bez ohledu na systematiku daňového řádu platební roviny týká, neboť je vázán nejen na skutečnost, že došlo ke zrušení, změně nebo prohlášení nicotnosti rozhodnutí z důvodu nezákonnosti nebo z důvodu nesprávného úředního postupu, ale kumulativně i na úhradu

takto „nezákonně“ uložené povinnosti.“ A konečně považuje zdejší soud za vhodné zdůraznit závěr Nejvyššího správního soudu, že „V souladu s dlouhodobou judikaturou tedy platí, že bylo-li sankční rozhodnutí (rozhodnutí o pokutě) zrušeno pravomocným rozhodnutím soudu, stala se pokuta uhrazená na jeho základě od počátku (tj. ode dne její úhrady) zaviněným daňovým přeplatkem, který musí být pokutovanému vrácen i s úrokem z přeplatku.“

Zdejší soud nemůže opomenout ani to, že na citovaný rozsudek navázal Nejvyšší správní soud shodnými závěry v rozhodnutí ze dne 6. 10. 2016, č. j. 4 Afs 164/2016-42.

V nyní posuzované věci nemá zdejší soud žádný důvod odchýlit se o dříve zaujatých závěrů Nejvyššího správního soudu, které ostatně ani žalovaný nerozporuje. S ohledem na to, že sám žalovaný navrhl návrhu žalobě vyhovět a s ohledem na to, že shodný návrh účastníků není v rozporu se zákonem, dospěl soud k závěru zrušit žalobou napadené rozhodnutí jako nezákonné (78 odst. 1 s.ř.s.).

V dalším řízení je žalovaný vázán shora právními názory zdejšího soudu (§ 78 odst. 5 s.ř.s.) vyjádřenými především v odkazovaných rozhodnutích Nejvyššího správního soudu. Žalovaný opětovně posoudí námitky žalobce a rozhodne o nich dle citovaných rozhodnutí a závěrů příznávajících žalobci právo na úrok ze zadržované částky uložené pokuty.

Výrok o nákladech řízení má oporu v ustanovení § 60 odst. 1 s.ř.s., podle něhož nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. V řízení úspěšný žalobce má právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proto soud přiznal žalobci právo na náhradu nákladů za právní zastoupení za dva úkony právní služby (příprava a převzetí věci, podání žaloby) dle ustanovení § 11 vyhl. 177/1996 Sb. tedy 6.200 Kč. Dále náleží žalobcům náhrada nákladů za paušální náhradu výdajů podle ustanovení § 13 vyhl. 177/1996 Sb. za dva úkony právní služby, tj. 600 Kč a částka 3.000 Kč za zaplacený soudní poplatek. Celkem tedy náhrada nákladů řízení představuje spolu s DPH ve výši 1.428 Kč částku 11.228 Kč.

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Brně dne 23. listopadu 2016

JUDr. Jaroslava Skoumalová
předsedkyně senátu